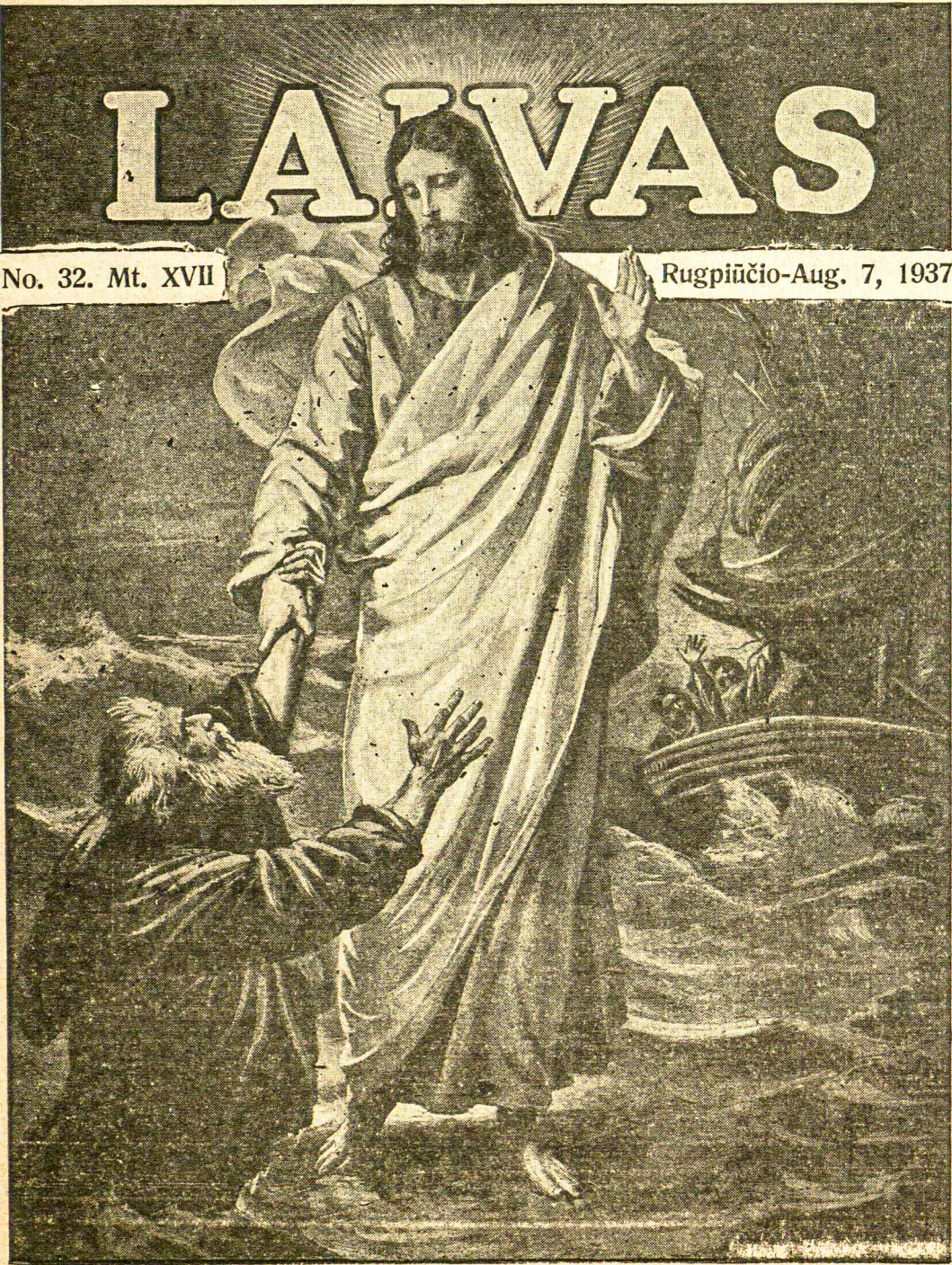

KRISTAUS KARALIAUS

LAIVAS

No. 32. Mt. XVII

Rugpiūčio-Aug. 7, 1937

Nacionalinė
 M.M. Alydalo
 Biblioteka

XII SEKMADIENIS PO SEKMINIŲ

L E K C I J A

II Kor. 3, 4-9.

BROLIAI, tokį pasitikėjimą Dievu mes turime per Kristų, ne kad mes būtumėm savaime tinkami ką nors manyti lyg iš savęs, bet mūsų tinkamumas yra iš Dievo, kurs ir padarė mus tinkamus būti naujos Sandoros tarnais ne raide, bet dvasia. Nes raidė už-

muša, dvasia gi gaivina. Jei mirties tarnystė, raidėmis pažymėta akmenyse, buvo tokioje garbėje, kad Izraėlio vaikai negalėjo pažvelgti į Mozės veidą dėl to veido spindėjimo, kurs tačiau turėjo išnykti, kaip gi nebus didesnėje garbėje dvasios tarnystė? Nes jei pasmerkimo tarnystė yra garbė, daug gausiau turi garbės teisybės tarnystė.

E V A N G E L I J A

Luko 10, 23-37.

ANUO METU, Jėzus tarė savo mokytiniam: Palaimintos akys, kurios mato, ką jūs matote. Nes aš sakau jums: daug pranašų ir karalių norėjo matyti, ką jūs matote, bet nematė, ir girdėti, ką jūs girdite, bet negirdėjo. Štai vienas įstatymo žinovas ėmė jį gundyti ir sakė: Mokytojau, ką aš turiu daryti, kad laimėčiau amžinąjį gyvenimą? Jis paklausė jį: Kas parašyta įstatyme? kaip skaitai? Tas atsakydamas, tarė: Mylėsi Viešpatį, savo Dievą, visa savo širdimi, visa savo siela, visomis savo jėgomis, visomis savo mintimis, ir savo artimą, kaip pats save. Jis jam tarė: Gerai atsakė; tai daryk ir būsi gyvas. Bet anas, norėdamas pats save pateisinti, tarė Jėzui: Ir kas gi mano artimas? Atsiliepdamas Jėzus

tarė: Vienas žmogus ėjo iš Jeruzalės į Jėriką. Jis pateko tarp galvažudžių. Tie apiplėšė jį ir, sužeidę jį, nuėjo sau, palikdami jį pusgyvį. Atsitiko, kad tuo pačiu keliu ėjo vienas kunigas ir, matydamas jį praėjo. Taip pat ir lėvitas, atsiradęs toje vietoje, jį matė ir praėjo. Vienas gi keleivis samaritanas ėjo pro jį ir jį pamatęs buvo gailestingumo sujudintas. Jis prisiartinio, aprišo jo žaizdas, užpylęs aliejaus ir vyno, užkėlė jį ant savo gyvulio, nugabeno į užeigą ir rūpinosi juo. Kitą dieną jis išsiėmė du denaru, padavė užėigos savininkui ir tarė: Rūpinkis juo ir jei ką viršaus išleisi, aš sugrįžęs tau atiduosiu. Kas iš šitų trijų tau rodo buvęs artimas to, kurs pateko tarp galvažudžių? Jis atsakė: Tas, kurs jam parodė gailestingumo. Jėzus jam tarė: Eik ir tu daryk panašiai.

Tikėjimas ir Mokslas

NERETAI šiandien tenka išgirsti kalbant net "intelligentus," kad tikėjimas esąs nereikalingas, kad didieji pasaulio mokslininkai buvę ir esą tikėjimo priešininkai ir kad mokslas griauñas tikėjimą iš pat pamatų. Ir kai kam atrodo, kad mokytas žmogus (o kas tokiu nenori atrodyti!) turi teisę su panieka žiūrėti į tikėjimą. Bet ar ištikrųjų taip yra? Ar tikėjimas ir mokslas negali sutilti viename žmoguje? Į šituos klausimus puikiai atsako patys didieji mokslininkai savo žodžiais ir raštais. O kas gi gali geriau spręsti apie tikėjimo ir mokslo santykius, jeigu ne tie, kurie ant savo pečių nešė ir neša viso pasaulio mokslą, ir kurių

darbais bei išradimais mes šiandien visi naudojames.

Mokslininkas Denertas nustatė aštuonioliktame ir devynioliktame amžiuje gyvenusių mokslininkų religinius įsitikinimus. Pasirodo, kad iš 452 mokslininkų, tik 11 buvo neiškūs arba abejojo krikščionių tikėjimo atžvilgiu, 12 buvo krikščionybės priešai, o 429 tikėjo į Dievą. Koks skaičius iš tų 429 tikinčiųjų mokslininkų buvo katalikai, sunku pasakyti, bet neabejotina, kad jų buvo žymi dauguma. XV, XVI, XVII amžių mokslininkų tarpe Denertas nerado nei vieno netikinčio. Tačiau ir tais amžiais mokslas žengė ne mažesniais žingsniais, kaip kad šian-

dien. Užtataj Bako Verulamietis ir sako: "Paviršutiniškas mokslas, gal būt, veda nuo Dievo šalin, bet pagrindinis pažinimas artina į Dievą. Šitas mintis teigia ir mokslininkas Volta sakydamas: "Kiekvienas aiškus ir tiesus protas turi pripažinti tikėjimą ir jį pamilti." O mokslininkas Sabatier dar aiškiau kalba. Jis sako: "Su tikėjimu kovoja paprastai mažai išsilavinę." "Religija iš pat pradžios buvo tikra žmogaus auklė. Didelis žmogaus suvisuomeninimo darbas, pakilimas žmogaus gyvenimo doros atžvilgiu, žmogaus apšvietimas praecityje, galima sakyti, buvo išimtinai religijos atliktas. Tik viena galybė, kuri sugebėjo šitą supuvusį ir sugriuvusį pasaulį atgaivinti, suvaldyti žvėriškumo apsiareiškumus ir padaryti iš tikro

chuoso tvarka. Tai buvo Romos Bažnyčia," — sako buvęs Lietuvos universiteto rektorius prof. Čepinskis. O žymus mokslininkas Le Chatelier, Sorbonos profesorius sako: "Nėra jokio prieštaravimo tarp mokslo ir religijos. Tai faktas praktiškai įrodytas. Pascal, Ampere, Chauchy buvo žmonės giliai religingi ir didžiausi mokslininkai. Bet iš kitos pusės matomas ir prieštaravimas moderniojoje literatūroje. Bet tai nepaėina iš tikrųjų mokslininkų, bet iš rašytojų, kuriems moksliskas susipažinimas yra svetimas."

Taigi tikėjimas ir mokslas visada yra labai glaudžiai susiję, bendrai žmogaus sielą kelia ir siekia tų pačių tikslų.

Kos. Šukis.

Eucharistinis Kongresas

Kongreso pradžia, tikslai, istorija

DAUGELIUI bus įdomu žinoti, jog Eucharistinio Kongreso ideja yra tikrai naujanybė Katalikų Bažnyčioje. Jo pradžia irgi įdomi. Kongresui pradžia davė dievotos moteriškės, Marie Tamissier, mintis. Tas įvyko pirm 50 metų. Ta moteriškė mirė birželio 20, 1910 m., Tours'e, Prancūzijoje.

Ta moteriškė daug savo pamaldumo reikė paprastai šventovėse į šventųjų relikvijas ir stovyklas. Ir kartą jos mintyje kilo ideja, ar nebūtų galima to gilaus iš visos širdies pamaldumo perkelti tiesioginiai į mūsų Viešpatį Eucharistijoje. Su monsignoro de Segur ir Belley vyskupo Richard pagelba jinai suorganizavo maldininkų būrius lankyti sanktuarius, kur eucharistiniai stebuklai (šv. Mišios) turi vietą.

Ta ideja buvo nepaprastas pavykimas. Iš to gavo pradžia šiandieninis Eucharistinis Kongresas.

Pirmasis Kongresas

Pirmasis Eucharistinis Kongresas įvyko mieste Lille, 1881 m., pirmininkaujant monsignorui Mermillod. Šiame susirinkime dalyvavo trys tūkstančiai žmonių. Devynios tautos buvo reprezentuojamos.

Kitais metais mieste Avignon tas Kongresas sutraukė jau šešis tūkstančius žmonių, gi 1883 m. mieste Liege jau virš dešimtis tūkstančių.

Nuo to laiko tas gražus judėjimas iš metų į metus augo ir stiprėjo, taip kad Apaštalo Sostas Tarptautiniam Eucharistiniam Kongresui paskyrė nuolatinį prezidentą.

Pastovus prezidentas

Tas nuolatinis arba pastovus prezidentas yra Namuro (Belgija) vyskupas Heylen. Jis gimęs Belgijoje vasario 5, 1856 m. Jis įstojo Šv. Norberto ordenan 1875 m. Praėjus dvylikai metų jis paskirtas abatu. Į vyskupus konsekruotas lapkr. 30, 1899.

Kaipo tikrasis sūnus Šv. Norberto, Švenčiausiojo Sakramento Apaštalo, vyskupas Heylen visa širdimi ir siela atsidavęs tam darbui. Jis yra žinomas kaip lingvistas (kalbų žinovas) ir jam vadovaujant darbas nuolat progresuoja.

Pirm buvusio didžiojo karo įvyko nemažiau 26 Eucharistiniai Kongresai.

Štai tie buvę Kongresai

Pirmasis Kongresas buvo laikomas Lille, 1881 m.

Antrasis — Avignone, rugs., 1882.

Paskui iš eilės:

3. Liege, biržely, 1883.
4. Fribourg, rugs., 1885.
5. Toulouse, birž., 1886.
6. Paryžius, liepos, 1888.
7. Jeruzalė, geguž., 1893.
8. Rheims, liep., 1894.
9. Parayle-Monial, rugs., 1897.
10. Briukselis, liep., 1898.

11. Lourdes, rugs., 1899.
12. Anvers, rugs., 1900.
13. Namur, rugs., 1902.
14. Angouleme, liep., 1904.
15. Roma, birž., 1905.
16. Tournai, rugp., 1906.
17. Metz, rugp., 1907.
18. Londonas, rugs., 1908.
19. Cologne, rugp., 1909.
20. Montreal, rugs., 1910.
21. Madridas, birž., 1911.
22. Vienna, rugs., 1912.
23. Malta, bal., 1913.
24. Lourdes, 1914 m.

Po didžiulio karo pirmasis Tarptautinis Eucharistinis Kongresas turėta Romoj, gegužės mėn., 1922 m. To Kongreso laiku Šventasis Tėvas, Pijus XI, iškilmingoje procesijoje nešė Švenč. Sakramentą iš Siksto koplyčios (Vatikano bazilikon).

- 1925 metais Kongresas buvo Amsterdame.
 1926 metais — Chicagoje.
 1928 metais — Sidney (Australijoje).
 1930 metais — Tunis (Afrikoje).
 1932 metais — Dubline (Airijoje).

1934 metais — Buenos Aires (Pietų Am.).
 Šiomet buvo Maniloje (Filipinų salose).
 Ateinančiais metais bus Budapeste (Hungarijoj).

Kongreso tikslas

Kongreso tikslas — apkalbėti tuos visus dalykus, kurie šiandien labiausia pasauliui interesingi; pirm visako: šiame pasauliniame sukury Dievo akyvaizdoje perkratyti ir apvalyti savo sąžines.

Kongresas sukonzentruos visą savo energiją įtikinti pasaulį, kad Išganytojo Eucharistijoje stebuklingas veikimas mūsų dienomis yra tikras, kaip buvo tikras Kristaus meilės ir malonės stebuklas Izraeliui pirmomis Bažnyčios dienomis.

Dabartinių dienų pasaulis, kuris perdaug užimtas pasauliniais reikalais, nebežino, kad šimtus ir tūkstančius jaunų vyrų ir moterų Viešpatys Eucharistijoje pašaukia Save sekti, apleidus namiškius ir visus kitus. Tie asmenys skaitlingai eina į tamsiausius žemės kraštus skelbti Dievo žodį, tarnauti artimui, kad patrauktų Dievo karalijon naujus tūkstančius nelaimingųjų, kuriems likimas nebeleido pažinti tikrosios šviesos.

Juk tik Viešpatys Eucharistijoje šiandien, kasdien milijonus žmonių patraukia į bažnyčias, duoda jiems įkvėpimo rūpintis našlaičiais, seneliais, užlaikyti mokyklas, ligonines ir pavargėlių įstaigas.

“Kad Jėzus Švenčiausiam Sakramente žino geriau,” tai svarbiausias kiekvieno Eucharistinio Kongreso nusistatymas.

Trys Žvilgsniai

Vienas pamaldus žmogus, paklaustas, kaip jis gali pasisekimuose ir nelaimėse visuomet vienodai nusiteikęs būti, atsakė: “Kiekvieną rytą prieš pradėdamas savo kasdieninius darbus, kreipiu sutelktą dėmesį į tris dalykus, į dangų, mąstydamas, kad ten yra mano tėvynė ir mano viso gyvenimo tikslas. (Antra, pasižiūriu į žemę ir pagalvoju, kiek maža vietos man terekės, kad numirsiu ir trečia, pagaliau pažiūriu aplink save ir pamatau daugybę tokių, kuriems dar blogiau sekas negu man. Dėl to aš esu patenkintas savo būkle ir visą priimu iš Dievo rankos vienoda širdimi.

Meilės Prižadai

*Nuo šiandien, Dieve, Tave tik vieną
 Žadu lig grabo karštai mylėti.
 Išrauti geisčiau jausmą kiekvieną
 Kurs man kludytų Tau prigulėti.
 Gaila, oi gaila, tujų dienelių,
 Kada pasaulij laimės ieškojau,
 Kada aš laiką brangų darbui skirtą
 Tave užmiršus, tuščiai aikvojavau.
 Oi, kaip norėčiau jį sugrąžinti
 Ir Tavo garbei jį sunaudoti.
 Už tuščią žodį, kiekvieną mintį
 Meilę karščiausia Tau paaukoti.
 Bet jis paskendo, jūroje laiko
 Jo sugrąžinti nieks jau negali.
 Dieve, maldauju Tavo malonės
 Už jį neskirki pelnytą dalį.
 Šiandien apleidus tuščią pasaulį
 Dėl tavo meilės kentėti geisčiau.
 Kaip buč laiminga, kad Tavo širdį
 Nuodėme niekad jau neižeisčiau.
 Duoki, o Jėzau, kad toji meilė
 Širdyje mano jau neb' užgestų.
 Kad jos karštybę širdis Tavoji
 Pajusti teiktų ir neatmestų.*

V. S-lė.

Parašė Rev. Patrick J. Healy

Vertė Kun. A. T. (Samata)

Popiežius Pijus Vienuoliktasis

(Tęsinys)

Šventumo garbintojas

Pirmasis žinksnis prie Kristaus ramybės gavimo yra susitaikinti su Dievo valia, pažinti Dievo įsakymus ir juos vykdyti per meilę. Žmonės yra individualiai pirma jie yra šeimos ar Valstybės nariais. Individualė siela yra žemė iš kurios šeima ir Valstybė turi imti savo stiprybę ir pobūdį. Kiekvieno krikščionies sielos tikslas turėtų būti krikščioniškoji tobulybė. Tie, kurie atsiekia tą tikslą, yra vadinami šventaisiais. Moterystės gerbtinoji įstaiga reikalauja Evangelijos pašvenčiamosios įtakos; to paties taip pat reikalinga Bažnyčiai, Valstybei, draugovei ir plačiajam žmonių. Visiems reikalinga Evangelijos atgimdanti dvasia ir su ta dvasia ateina ramybė. Trumpai tariant, tai buvo Popiežiaus Pijaus Vienuoliktojo planas, kurį turėjo prieš save. Tai yra planas, kuris telpa jo užsimojimo žodžiuose; tai yra planas, kuris atsispindi jo pirmoje enciklikoje. Tas planas taip pat buvo ir prižadėjimas. O ką besakyti apie jo išpildymą? Atsakymą randame tiesoje, kad Popiežius Pijus XI yra pramintas Šventumo Garbintojas, Katalikų Veikimo Popiežius, Politinis Popiežius, Socialinio Veikimo Popiežius ir Misijų Popiežius.

Dėl aiškumo, dėl ko yra kad Popiežius Pijus XI pramintas Šventumo Garbintojas, būtų reikalinga padaryti jo visų viešų nuveikimų ir išsireiškimų analizą. Nuo jo popiežiavimo pirmųjų dienų jis skelbė gyvenimo šventumą kaip kelią į Kristaus ramybę. Savo pirmoje enciklikoje (*Ubi Arcano Dei*, gruodžio 23 dieną, 1922 metais), jis reiškė: "Pirmasis ir svarbiausias reikalas iš visų kitų žmonijai yra dvasinės ramybės reikalas. Mes nereikalaujame ramybės, kuri telpa vien išoriniuose veiksmuose arba formaliame mandagume, bet mums reikalinga ta ramybė, kuri kiaurai pereina žmonių sielas, ir kuri sujungia, gydo ir jų širdis vėl atidaro tarpusaviai meilei, kuri gimsta iš broliškosios meilės."

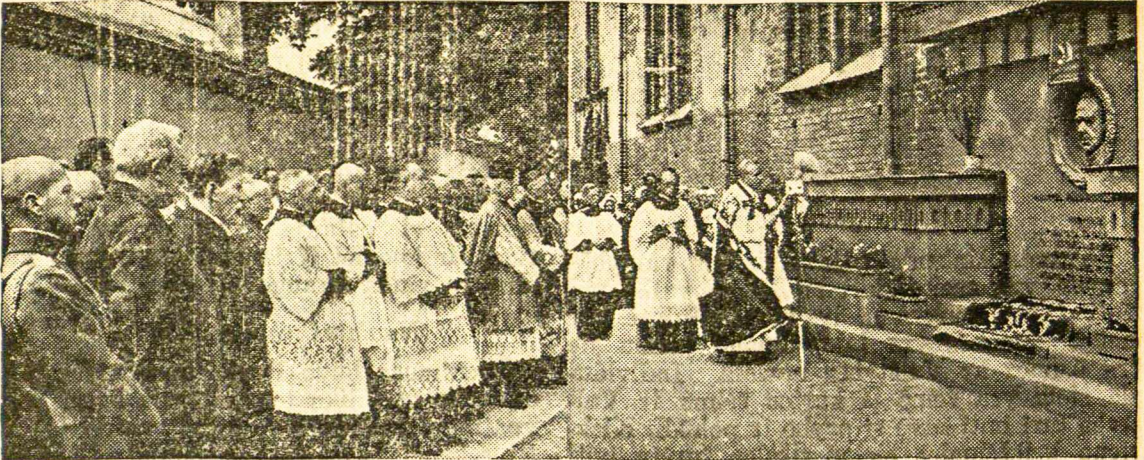
Nuolatai ir tvirtai jis skelbė asmeninio šventumo pamoką. Tokį šventumą galima vien apturėti, kuomet Kristus viešpatauja

mintyje per Jo mokinimus, kuomet Kristus viešpatauja širdyje per Jo meilę, ir kuomet Kristus viešpatauja gyvenime per Jo įstatymą, ir kuomet Kristus valdo šeimos santykius ir pačią draugovę.

Nuolatai ragina šventumą

Šventumas buvo Popiežiaus Pijaus XI-ojo daugelio enciklikų tema. Ir tą šventumą jis ypatingai reiškė ir galingai ragino jo laikytis sekančiose enciklikose, būtent: Enciklikoje *Rerum Omnium* (sausio 26 d., 1923 m.) Šv. Pranciškaus Saleziečio mirties trijų šimtmečių sukakties proga; enciklikoje *Ecclesiam Dei* (lapkr. 12 d., 1923 m.) Šv. Juozapato kankinystės trijų šimtmečių sukakties proga; enciklikoje *Studiorum Duce* (sausio 29 d., 1923 m.) Šv. Tomo sukaktyje; enciklikoje *Rite Expiatis* (geužės 30 d., 1926 m.) Šv. Pranciškaus Asyziečio mirties septynių šimtmečių sukakties proga; enciklikoje *Ad Salutem* (balandžio 20 d., 1930 m.) Šv. Augustino penkiolikos šimtmečių proga. Ir tose iškilmingose enciklikose Šventasis Tėvas įspėjo tikinčiuosius, kad mūsų Viešpaties paliepiamas: "Būkite tobuli!" nėra duotas vien kai kuriems žmonėms, bet yra duotas visiems, ir jis ragino, kad visi gyventų dorovės, atsižadėjimo ir apsimarinimo gyvenimą.

Tiesa, kad retai iš po jo plunksnos išeina bent kuris dokumentas, aplinkraštis, dekretas, konstitucija, homilija, alokudija ar enciklika, kad nebūtų progos, kuria jis ragintų žmones prie tikėjimo į Kristų ir prie religiškos tobulybės ryžimosi. Jis nurodė dvasinių rekolekcijų reikalingumą, ir enciklikoje *Mens Nostra* (gruodžio 29 d., 1929 m.) Šv. Pranciškaus Ksavero kanonizacijos trijų šimtmečių proga, jis įsakmiai dėstė Šv. Ignaco Dvasinių Pratimų išganingą naudingumą. Asmeninio šventumo apturėjimo pareiga nėra daugiau įsakminga, kaip pareiga jaunimui parūpinti krikščioniškąją edukaciją. Kad vaikams būtų duota katalikiškojo auklėjimo malonė, to Šventasis Tėvas reikalauja visu galingumu. Enciklikoje *Rappresentanti in Terra* (gruodžio 31 d., 1929 m.), jis nurodė, kaip Bažnyčios teisės ir šeima iš vienos rankos, ir Valstybės reikalavimai iš kitos, turėtų būti harmoningai patvarky-

Poeto Maironio antkapio Kauno arkikatedros Bazilikoje atidarymo iškilmės birž. 30 d.

ti tikslu, kad vaikams nebūtų išplėsta jų gimtinių teisės.

Asmeninis šventumas ir sveika dorovinė edukacija yra negalima, jei moterystė ir šeima yra sudarkyta. Enciklikoje apie krikščioniškąją moterystę, *Casti Connubii* (gruodžio 31 d., 1930 m.), Popiežius Pijus XI apgailestavo, apverkdamas, kad tą šventąją įstaigą grąšinama sugriauti. „Tėviška akim žvelgiant į visuotiną pasaulį,“ jis reiškė, „iš šio Apaštalo Sosto, kaip iš sargybos, mes matome, kad žmonių daugybė arba visai ignoruoja arba begėdiškai paneigia krikščioniškos moterystės didelį šventumą, ir atsidedant naujos ir visai sauvalingos nedorovės principams, per dažnai ją pamina po kojų.“

Skaitlingos kanonizacijos

Atsiliepiamai į gyvenimo šventumą, į vedybinio luomo šventumą, ir į jaunimo edukacijos prakilnumą, buvo iš naujo sustiprinti, kuomet Šventasis Tėvas pagerbė tuos, kurie savo gyvenimu įrodė krikščioniškąją tobulybę. Tokis gerbtinas asmuo kaip kardinolas Laurentis reiškė, kad kanonizavimo apeigose, kuriose Popiežius Pijus XI vadovavo, jis pakėlė didesnę skaitlių mergelių, kankinių, daktarų, kongregacijų ir ordinų įkūrėjų į altoriaus garbę nekaip kokis kitas iš jo pirmtakūnų išskiriant Popiežių Pijų Devintąjį. Tačiau, kur Popiežius Pijus IX tik celebravo dviejose kanonizavimo apeigose, o Popiežius Pijus XI vadovavo viršum penkiolikos kanonizavimo apeigose. Popiežiaus Pijaus XI popiežiavime įvyko tris dešimt devynios beatifikavimo ceremonijos, ku-

riose palaimintaisiais paskelbta keturi šimtai šešiosdešimt Dievo tarnų. Tarp tų kanonizuotų, kuriuos Popiežius Pijus XI kanonizavo, yra: Teresėlė iš Lisieux, Mažoji Gėlėlė; Petras Kanizijus iš Jėzaus Draugijos, „Vokietijos antrasis apaštalas“; Marija Magdalena Postel, Pasigailėjimo Seselių mokyklos įkūrėja; Jonas Eudes, Jėzaus ir Marijos Švč. Širdžių kongregacijos įkūrėjas; Jonas Baptistas Vianney, Arso klebonas; Amerikos Jėzuitų kankiniai (Jean de Brebeuf, Izaokas Jogues, Gabrielis Lallemand, Antanas Danielius, Karolis Garnier, Noelis Chabanel, Rene Goupil, ir Jean de la Lande); Robertas kardinolas Bellarmine; Marija Bernadeta Soubirous; Louise de Marillac; Jonas Bosko; Jonas Fisher; Tomas More; Albertas Didysis, ir d. k.

Popiežiaus visi mokymai ir atsišaukimai apie šventumą yra suglausti enciklikose: *Quas Primas* (gruodžio 11 d., 1935 m.), įkūriant Kristaus Karaliaus šventę, ir *Miserentissimus Redemptor* (gegužės 8 d., 1928 m.), įvedant atsisteisimo pamaldumą į Švč. Širdį. Kristaus titulas dėl Karalybės yra nepalyginamas ir nepamainomas. Kadangi dėl Jo dieviškosios prigimties, Jis yra Valdovas žmonių protų, jų širdžių ir jų sielų, ir kadangi ten nėra jokių ribų Jo autoritetui ir galybei, dėl to individualai, šeimos ir valstybės turi Jam duoti meilę, ištikimybę ir atsidavimą. Jų lojalybė ir pamaldumas ir Jo švenčiausiąją Širdį kai kurio atžvilgiu padarys atsisteisimą už nepaisymą — išdavystę, einančią iš tarp daugelio Jo tvarinių ir valdinių.

Gyvenimo šventumas ir pamaldumas į Kristų Karalių yra artimai surištas su judėjimu, žmonių kaip Katalikų Veikimas. Pats Popiežius Pijus XI nepradėjo tos idėjos, nepradėjo nė to judėjimo. Tai vienoje ar kitoje formoje yra nepadalinama nuo pačios krikščionybės. Devyniuoliktame šimtmetyje kai kurie organizavo judėjimą dėl katalikų tikėjimo gynimo ir tapo įsakingas; ir nuo Popiežiaus Pijaus XI laikų, visi Popiežiai uoliai darbavosi tą judėjimą padaryti efektingu. Popiežius Pijus XI darbavosi su tokiu pasisekimu, kad yra vadinamas Katalikų Veikimo Popiežium. Tai yra jam kad esame dėkingi už Katalikų Veikimo klasišką definiciją: "Pasauliečių katalikų dalyvavimas hierarkijos apaštalavime." Šaukimas į Katalikų Veikimą buvo šaukimas į kitą kryževiją — ne prieš kito kontinento netikėjimus, bet prieš priešus, kurių visur yra viduje. Kaip Jo Šventenybė kad pareiškė, Katalikų Veikimo judėjimas buvo organizuotas religišku ir dorovinių principų gynimui, sveikos ir išganingos socialinės reformos plėtimui, ir be ir viršum partijos visų politikų, tikrojo katalikiškojo gyvenimo įkūrimui šeimoje ir draugovėje.

Katalikų Veikimas

Eutuziazmas Katalikų Veikimui kai kuriuose lyginosi pasipriešinimui kitose šalyse. Pasipriešinimas kilo dėl kitokių motyvų kituose kraštuose, ir dėl to — judėjimas turėjo būti organizuotas tuo būdu, kad prisitaikinti prie žmonių ir vietų skirtingų reikalavimų. Aplinkrašėiais vyskupams, ir kitokiais susisiekimais ir raštais, Šventasis Tėvas patiekė savo mintį ir nurodė kitus uždavinius, kokiomis priemonėmis organizuoti ir praplėsti Katalikų Veikimą. Sekant Popiežiaus Pijaus XI mintį, Katalikų Veikimas yra dar daug plataus supratimo programa. Trumpai tariant, ta programa ryžasi apimti ir suglausti Popiežių visus mokinius apie dvasinį gyvenimą, edukaciją, socialinę reformą, ekonomišką sutvarkymą, santykius su valstybe, ir kunigų ir vyskupų ganytojavimą ir veiklą. Kuomet visa imama visuomenėje, ir patikrinant visuose detaliuose, Katalikų Veikimas, kurį kaip dėsto ir plėčia Popiežius Pijus XI, yra pasiryžimas sugedusią ir pūnančią civilizaciją pamainyti nauja socialine tvarka, kuri pagrįsta Evangelijos principais.

Atsižvelgiant į Bažnyčios Galvą, kaip Politinį Popiežių, kai kuriems pretams gali

būti nepakenčiamas pašalinis reiškimas. Jo Šventenybės atsakomybių galiomis, nė vienas Popiežius negali būti abejutiškas politikoms, nes kaip lordas Aktonas kad tarė: "Valstybėje, kuri neturi pagarbos autoritetui arba neturi užtikrinimo laisvei, Bažnyčia turi arba kovoti arba pulti." Bažnyčios istorija buvo kova už laisvę ne vien sau, bet ir visiems žmonėms.

Politinis veikimas

Kuomet Popiežius Pijus XI 1922 metais užėmė Apaštalų Sostą, politinių neramumų verpetas mažai davė vilties autoritetui arba laisvei. Aktuališki priešingumai Pasauliniame Kare baigėsi su paliauba lapkričio 11 dieną, 1918 metais, bet Versalės Sutartis nebuvo pasirašyta iki birželio 28 d., 1918 m. Kitos sutartys tarp Centralinių Valstybių ir Bendraujančių ir Aliantės Valstybių nebuvo pasirašytos iki daug vėliau, o su Otomanų Imperija sutartis nebuvo formaliai ratifikuota iki rugpjūčio mėn. 1920 m. Kuomet tos visos sutartys buvo ratifikuotos, pasirodė, kad keturios didelės imperijos, būtent, Vokietija, Austrija-Vengrija, Rusija ir Turkija susiskaldė, ir šešios naujos tautos, kaip Čekoslovakija, Lietuva, Latvija, Estonija, Finlandija ir Lenkija — tapo suvereniškos valstybės. Europos visų kraštų gyventojai daug nukentėjo po karo letena; ir jie vėl turėjo daug nukentėti dėl daromos taikos nesumaningumo. Nauji rubežiai nenutildė senojo socialinio neramumo, ir toje panikoje žmonės, akiai ieškodami pagalbos nacionalizme ir kolektivizme, pamatė save prislėgtais komunizme arba totalitarianizme, arba vergavo po diktatorystės jungu.

Po karo rekonstrukcijos dešimtmetis Europoje, ir, tikrumoje, visame pasaulyje, taip privedė prie nepastovumo sanlygos naminiuose ir užrubežiniuose reikaluose visur kad buvo labiausiai kenksminga vien Bažnyčios uždaviniams. Nauji vadai, naujos partijos, naujos valdžios — sugriovė visą viltį teisingai atitaisyti tautų vidujinius ir išorinius reikalus, ir tam nieku nepadėjo nė daug žadėjusi Tautų Lyga. Vien Katalikų Bažnyčioje buvo pastovus planas ir protinga programa bėgančių suįrusių reikalų patvarkymui. Popiežija buvo išskirta iš Taikos Konferencijos ir nebuvo prileista į Tautos Lygos narystę. Šventojo Sosto akivaizdoje religijos reikalai buvo svarbiausi ir Bažnyčios gerovei ir pasaulio taikai. Popiežius Benediktas XV ryžosi veikti, kad Bažnyčios padėtis

visuose kraštuose būtų aiškiai nustatyta, ir viešai prabilo, kad nė joki tarimosi nepriimtini Vatikanui, ne bent bus aiškiai suprasta, jog neturi nieko tokio, kas pakenktų Bažnyčios pagarbai arba laisvei. Popiežius Pijus XI ant savęs ėmė jo pirmtakūno nepabaigtą darbą ir jį varė taip sekmingai, kad jis perviršijo net Konsalvų skaitlinėje konkordatų, kuriuos baigė ir pasirašė. Tie konkordatai yra baigti su sekančiomis valstybėmis: Latvija (1922 m.); Bavarija (1924 m.); Lenkija (1925 m.); Lietuva (1927 m.); Čekoslovakija (1928 m.); Italija (1929 m.); Rumunija (1929 m.); Vokietija (1923 m.);

Austrija (1934 m.); Jugo-Slavija (1935 m.). Priede dar yra specialūs konkordatai su Prancūzija ir Ispanija liečiantieji tų valstybių rytines posėdijas. Konkordatas su Vokietija 1933 metais panaikino pirmiau baigtus konkordatus su Bavarija (1924 m.), Prūsija (1929 m.), ir Badenū (1932 m.). Tie pastarieji konkordatai būtų tapę be vertės, kuomet balandžio 1 dieną, 1933 metais, Reichstogas nubalsavo savo valdžią deleguoti Hitlerio sudarytai valdžiai keturių metų terminui, tuomi duodant progą Trečiajam Reichui egzistuoti.

(*Bus daugiau.*)

MALDOS APAŠTALAVIMAS ŠVENČIAUSIOJE JĖZAUS ŠIRDYJE

Bendroji intencija rugpiūčio mėn., kurią Šv. Tėvas, Pijus XI paskyrė:

Už kurčiuosius ir nebylius

ŠVČ. JĖZAUS ŠIRDIS giliai atjaučia ir reiškia užuojautą tiems, kurie negali girdėti nei kalbėti. Izaijas Jėzų pranašavo: "Tuomet akys aklyjū atsidarys, kurtieji girdės... ir nebyliai kalbės." Daugelis Jėzaus draugų vėliau Jį aukštino: "Jis padarė, kad kurtieji girdėtų, ir kad nebyliai kalbėtų."

Jungtinėse Valstybėse yra 57,000 prislėgtų šiuo kryžium, iš kurių apie 10,000 gimė katalikais. Katalikiškų mokyklų jų išsimokslinimui stoka ir mažas kunigų skaičius, kuris juos aprūpintų dvasiniais lavinimais jų mosykavimų kalba, yra didelis nedateklis ir tuo būdu daugelis jų netenka tikėjimo. Be to, panašūs žmonės paprastai draugauja su savo luomo žmonėmis, kurių daug nekatalikų, ir apsiveda, iš ko maišytos vedybos dažnios.

Tad nenuostabu, kad Popiežius ragintų visus maldauti Švč. Jėzaus Širdį palaimos ir užuojautos tiems mūsų kurtiesiems ir nebyliams, ir parūpinti jiems katalikiškas mokyklas, ir daugeliu kunigų, kurie juos mokintų katalikiško mokslo, ir rūpintusi jų gerove.

YPATINGA MISIJŲ INTENCIJA:

Kad Bažnyčios Liturgijos gražumas laimėtų pagonų tikėjimui.

ŠVČ. PANELĖS DANGUN PAĖMIMAS

ŠVČ. PANELĖS Dangun Paėmimas yra apvainikavimas visų josios garbingo gyvenimo paslapčių. Jau senovėje žmonės tikė-

jo ir senoji liturgija tai tikrina, kad Švč. Panelė Marija atsikėlė tuoju po jos mirties, ir per ypatingą privilegiją josios kūnas staugiai susivienijęs su siela buvo garbingai paimitas į Dangų. Visi katalikai tiki, kad tas įvykis, ir Bažnyčia mini šį įvykį ypatinga švente, nors ši šventė dar nėra paskelbta katalikų tikėjimo dogma. Mirtis negalėjo Švč. Panelę ištikti kaip bausmę už pirmą pradę nuodėmę, tačiau, vienok, ji tapo panaši savo Sūnui per mirtį. Jėzui užžengus į Dangų, Švč. Panelė Marija pasiliko ant žemės, gelbėdama ir maldomis imdama dalyvumą Apaštalu darbuose, iki ji buvo pašaukta iš šio pasaulio užimti prirengta vietą prie josios Sūnaus sosto, ir ten ant visados būti mums tarpininkė ir maldauti mums reikalingų malonių.

PRATYBA

Džiaugsmas su mūsų Ponia. — Motinos garbė turėtų būti sūnaus džiaugsmas, ir tie, kurie buvo perimti gailėsėiu ir sekė Mariją, josios skausmuose gali tikriausiai džiaugtis su ja, josios Dangun paėmime, per kurią ji tapo mūsų užtarytoja Danguje.

NURODYMAI PROMOTORIAMS

Rugpiūtis, 1937

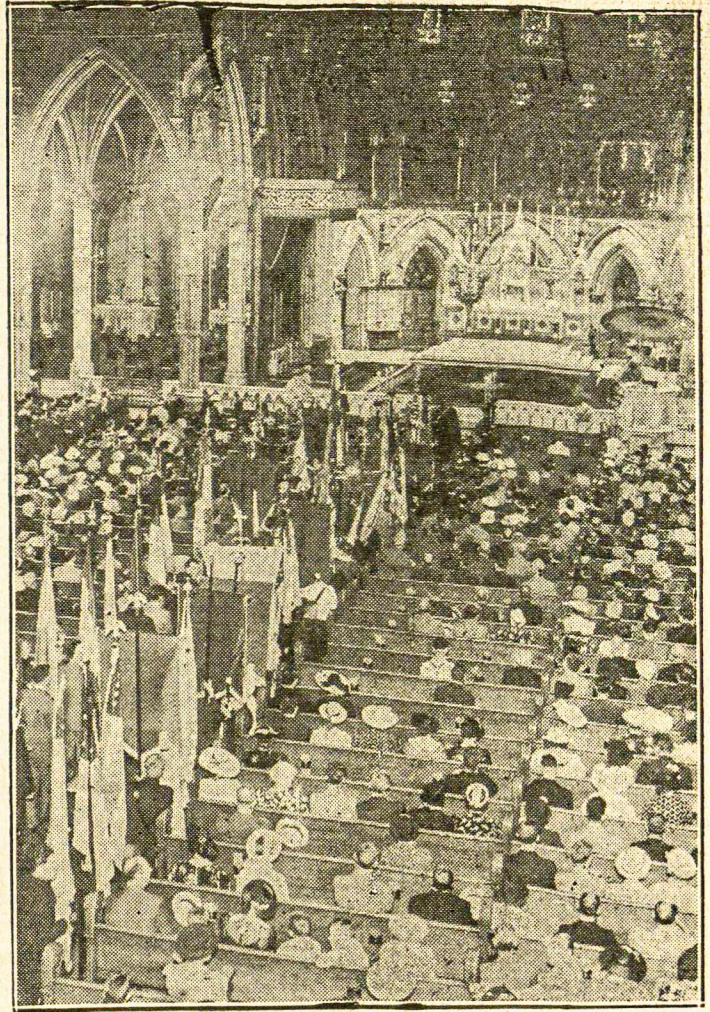
BRANGUSIS PROMOTORIAU:

Kad atgaivintume mūsų kaipo promotorių uolumą, šiuose pasikalbėjimuose esame bandę geriau pažinti — o geriau pažinus, karščiau pamilti — Maldos Apaštalavimą. Matėme, jog Maldos Apaštalavimas yra apaštališkas darbas, kurio vedamoji dvasia

PAMALDOS UŽ MIRUSĮ IŠRADĖJĄ MARCONI

Taip atrodė Švč. Vardo katedros (Chicagoj) vidus tu-rint pamaldas už velionio be-velio telegrafo išradėjo G. Marconio sielą. Pamaldos į-vyko sekmadienį, liepos 25 d. Per iškilmingas gedulo Mi-lias pamokslą angliškai ir ita-liškai sakė kun. G. M. Cloos iš Joliet, Ill.

Pamokslininkas pažymėjo, kad, nepaisant Marconio pa-siektų mokslo aukštumų, ve-licionis iki pat mirties buvo re-lingingas ir jo pavyzdingo ti-keįjimo niekas nesudrumstė.

yra uolumas platinti Dievo garbę, ir sielų išganymas. Šiame uolyme turime lavintis nepaliaujančia malda, o tai padarom rytmetiniu gerų darbų paaaukojimu. Šios nepaliaujančios maldos veiklingumas yra padidintas milijonų narių, kurie tartum vienan išdan telkia savo dvasinius turtus, kad įvykdintų to garbingo troškimo išsipildymą: "Tc-ateinie Tavo Karalystė."

Šis narių maldų sujungimas padrasina mus viltimi atsiekti šį tikslą, kurį pavienių maldomis galėtume skaityti neatsiekiamu. Nors didelė yra mūsų sujungtų maldų jėga, visgi galėtume pamanyti, kad ir šių nepakanka. Juk mūsų maldų tikslas yra dieviškas, o mes, nežiūrint kaip skaitlingi būtume, esame paprasti žmonės. Kaip suderint šias priemones, mūsų maldas, su trokštamu atsiekti tikslu? Maldos Apaštalavimas išriša

mūsų šį sunkumą. Argi Maldos Apaštalavimas nėra vienybėje su Švč. Jėzaus Širdimi?

Vienybėje su mūsų Dieviškojo Viešpaties Širdimi mūsų maldos tampa atatinkamos mūsų nusistatytam tikslui siekti. Šioms mūsų maldoms, kada jos Jėzaus Širdyje tartum yra apvalomos nuo vien žmogiškos vertės ir papuošiamos viršprigimta verte yra suteikiamas viršprigimtas kilnumas. Susivieniję dvasioje su taja Švč. Širdimi, tampame mūsų Viešpaties sandarbininkai apaštalavime, kurį Jo Širdis taip brangina ir trokšta skleisti. Taip savo maldomis sandarbininkaudami su Jėzumi, mes dalyvaujame tame pasisekime, kurį Savo dieviška jėga Jis atsiekia.

Maldos Apaštalavimas Jėzaus Vardu mus tarpusavyje suvienija ir todėl mummyse išsipildo Jo suraminas užtikrinimas, kad Jis

mūsų tarpe yra. Argi nėra Jis maloniai pažadėjęs: "Kame du ar trys susirinkę mano Vardu, ten aš esu jų tarpe?" (Mat. XVIII, 20). Jis yra su mumis. Iš tiesų, mūsų Maldos Apaštalavime Jis yra pirmutinis ir aukščiausias Narys. Jis taip kaip vadas, kuris laikomas aukščiausiu kariuomenės kareivių, višijančių visus kitus pasišventimu, žygio žinojimu ir prisidėjimu atsiekti laimėjimą. Jokia širdis niekad negalėtų taip branginti tas intencijas už kurias Maldos Apaštalavime meldžiamės kaip kad Jo Šv. Širdis brangino. Užžengęs į dangų, Jis vis dar brangina šias pačias intencijas Savo dabar garbingąja širdimi. — "visad gyvenęs mus užtarti." Apaštalavimo malda nėra nieks kita, kaip Šv. Širdies malda, kurią mes būdami vienybėje su Jėzumi palaikom.

Taip, mes meldžiamės vienybėje su Jėzumi, dar net ir kilnesniu būdu. Žinome, kad Kristaus vienybė su Bažnyčia sudaro tą

Pastaplingąjį Kristaus Kūną, kurio Jis yra Galva, o mes — nariai. Iš šio dvasinio įkūnijimo į Kristų, plaukia tas dvasinis veiklingumas, suteikias mūsų maldoms tokią didelę jėgą: "Aš vynmedis," sako mūsų Viešpats, "jūs vynmedžio šakelės, kas pasilieka manyje ir aš jame, tas neša daug vaisiaus, nes be manęs jūs nieko negalite padaryti." (Jon. XV, 5). "Jeį pasiliksité manyje ir mano žodžiai pasiliks jums, jūs prašysite, ko tik norėsite, ir bus jums suteikta." (Jon. XV, 7).

Kokia paguoda! Kokį karštą uolumą šie žodžiai turėtų mumyse sukelti su pasitikėjimu imtis mūsų apaštalavimo "per Jį ir su Juo ir Jame," suvienytomis maldomis nuolat besistengiant įvykdyti išsipildymą to maldavimo, kuris taip brangus Jo Švenčiausiai širdžiai ir kurį Jis Pats mus išmokė: "Teateinie Tavo Karalystė!"

Kodėl Kristus Verkė?

Bastūnas

Kelias iš Jeriko į Jeruzalę apibėga mažą vakarų kalnelį ir išveda keliautojus į kiek aukštesnias lygumas, nuo kur visas Šventasis Miestas, kaip iš kokio aukšto bokšto matyti. Pilimai ir tvirtynės, it auksas, spindėjo saulėleidy. Bažnyčia gumšojo priešaky, marmuro, aukso ir žemčiūgų stebūklas žydriame rytų vasaros mėlynume. Karališki palociai, bajoriški rūmai, aukšti bokštai ir šiaunios užmiesčio sėdynės, vilės iš visų pusių apsupo. Daržai, darželiai, tėsės net ligi pat miesto mūrų, gėlynai degte degė, praeivio akį vėrė savo įvairumu, spalvingumu, gražumu. Medžiai apščios girios šlamėjo pavasario tyloje sudarydamos puikius rėmus tam žavingajam, akį veriančiam paveikslui.

Tai miestas, ar bent miestelis, kuriuo buvo galima kovoti, galvą paguldyti. Tai buvo miestas, kurio buvo galima gailėtis, dėl kurio buvo galima nulūsti, verkėti. Ir Jėzus verkė. Sustojęs, Jisai liūdnomis akimis žiūrėjo į visą tą pavasario grožybę. Visa to praeitimi sumanoto miesto istorija stoji prieš Jojo akis: Dovydo malda, tenai pakalnėje; Saliamono Bažnyčios statymas; Izraelitų ištrėmimas; Dievo išrinktųjų ašaros; pranašo Jeremijo palaiminimas, sandoros skrynios praradimas, nuo Dievo nutolimas; Bažnyčios ats-

tatymas, ir vėl priešų pagonių sunaikinimas tos Bažnyčios; Judo Macabejaus Bažnyčios vėl išvalymas. Ne tik praeitis, bet ir ateitis stoji, it kokia paroda, prieš Jojo akis. Kur Jojo mokiniai ir draugai matė esančią garbę ir grožybę, Jisai matė būsiantį suirimą, sugriuvimą, pragaištį, prapultį. Žmonės džiaugsmingai osannas giedojo, laukė sugrįžimo tos garbės, to miesto, kuris kadaise buvo, Dovydo ir Saliamono laikais; O Jėzus, žiūrėdamas į tą miestą ir matydamas jo baisų likimą, verkė. Jisai aiškiai girdėjo Romos kareivių žingsnius, matė tą baisų miesto iš visų pusių apsupimą, apipuolimą, matė Šventąjį Miestą pelenuose besimilkstantį, griūvėsiuose rūsenantį.

Bejojant ant asilaičio, ant kurio dar nėvianas žmogus nebuvo jojęs, ir žmonėms savo rūbus beklojant jam ant kelio, Kristus, su ašarotomis akimis, ištarė tą bausią pranašystę, kuri graudesnė, liūdnesnė, negu liūdniausios to miesto raudos. "Nes ateis tau dienų, kad neprieteliai apves tave pylimi, apguls tave, suspaus tave iš visur, parblokš ant žemės tave ir tavo vaikus, kurie yra tavyje, ir nepaliks tavyje akmens ant akmens, nes tu nepažinai savo aplankymo meto".

"Kad tu pažintumei", Jisai verkė, "kad

tu pažintumei nors dabar, kol dar laiko, yra... kas tau neša ramybės, dabar gi tavo akims paslėpta”.

Kristus pramatė ne tik tai Šventojo Miesto, ne tik tai Jeruzalės baisų likimą: Jisai tuo pačiu kartu matė ir didžiųjų miestų taip pat liūdną likimą, baisią ateitį. Jisai matė, kaip galingi cėsoriai, visagalį karaliai neužlgo taps vergais, kaip visą pasaulį valdanti, galinga Roma susilauks beveik tokio pačio likimo, kaip Jeruzalės miestelis. Bet Kristus neverkė dėl tų miestų, tų viešpatysčių, tų didvyrių, tų viso pasaulio valdovų. Ne. Jam rūpėjo savieji, Savo nuo amžių išrinktieji, kurie nepažino “savo aplankymo meto”.

Mūsų Viešpats nori, kad visi žmonės būtų išganyti, visų sielos Jam brangios, visos Jojo krauju atpirktos. Jam be galo skaudu, liūdna matyti, kai devynios galybės pagonių, netikėlių, bedievių visą savo gyvenimo kelionę iškeliauja, Jojo nepažinę, su Juoju niekur nesusitikę, nors Jį gal kasdien prie kryžiaus kalė savo nuodėmėmis. Kristus, tokių kankinamas, meldžia Savo dangiškąjį Tėvą, “Tėve, atleisk jiems, nes nežino ką darą”. Bet Jeruzalės gyventojus Kristus negalėjo taip išteisinti; jie buvo pirmų pirmiausi, kuriuos dangiškasis Tėvas užprašė vakarienės; jiems buvo pirma vieta paskirta, jie turėjo Mozę ir pranašus. Ne, jokio pasiteisinimo negalėjo būti; nebuvo. Jie žinojo, gerai žinojo ką darą.

Nelaimingasis miestas, su visais savo gyventojais, tai krikščionio sielos pavidalas. Užkietėjusiai sielai Kristus taip pat sako, taip pat pranašauja, “Kad gi tu ir tai šitoje savo dienoje pažintumei”. Jeruzalės gyventojams pigu buvo pažinti, kas jiems neša ramybės, nes jie buvo matę pasaulio Viešpatį, Jojo pamokslų ir pamokymų klausėsi, Jojo stebuklų ne tik tai ką matė, bet ir gyvu kailiu patirė. Bet jų užkietėjusios širdys nė kiek nesuminkštėjo, jie užsimerkė akis ir užsikimšo ausis, ir už tai Kristus apsišarojo. Jisai matė, kad čia jau riestai.

Nusidėjęs taipgi užsimerkia akis Dievo malonių šviesai, užsikimša ausis Dievo pamokymams, kad nė negirdėtų kai Jėzus juos šauktų šaukia daryti atgailą. Už tai Jisai ir už mus verkia ir Savo ašaromis norėtų nors kiek suminkštinti mūsų sukietėjusias širdis. Ir negalima sakyti, būk nusidėjęs šiandien neturįs tokios progos, kaip kad žmonės Kristaus laikais turėję, būk jis šiandien nematęs nei Kristaus nei Jojo stebuklų, nei girdįs Jojo pamokslų, Jojo balso ramybės nežino.

Tai visai vaikiskas ir naivus pasiteisimi-

mas. Kiekvienam krikščioniui prieinami malonių šaltiniai, iš kurių visi gali semtis amžino žodžio, išganingo mokslo, taip pat, kaip ir mūsų Viešpaties laikais. Ir jeigu mes šiandien nesinaudosime tomis malonių priemonėmis, užsitarnausime tokią pačią užmokestį, kaip kietprandžiai ir netikintieji žydai. Kiekvienas nusidėjęs turi progos, jeigu tik tai panorės, išgirsti Viešpaties balsą šaukiantį jį daryti atgailą; ir gali, jeigu tik tai panorės, paklausti to balso, kuris kiekvieno nusidėjęlio sąžinėje nors pakukždomis šnabžda, jeigu tik rėkte nerėkia. Mūsų sąžinė, tai Dievo balsas, didžiausia Dievo malonė, ir, iš tikrųjų, tai pirmutinė malonė, kurią Dievas nusidėjęliui suteikia.

Jeigu, tad, katram jūsų tektų nelaimė rasti nuodėmėje, ar, ateityje, kada tektų į mirtingąją nuodėmę įpulti; neužsikimškite ausis, nenuslopinkite sąžinės balso, nenusigrįžkite nuo savo Sutvėrėjo, Kuris į jus kreipiasi, į jus kalba, už jus meldžiasi, ašaras lieja, kad nepažįstate savo aplankymo meto, kad nepažįstate, kas neša jums ramybės. “Šiandien, jeigu išgirsi Jojo balsą, neužkietink savo širdies,” bet su nužeminta širdimi klausykis savo sąžinės priekaišiojimu ir sek jos patarimus; “kad pažintumei, kas tau neša ramybės.” Amen.

Švęskime Savo Vardines

ŽMONIŲ gyvenime įvyksta įvairių įvairiausių švenčių. Turime ir tautinių švenčių ir privatinų šeimyninių paminėjimų. Svarbiausios gi mums yra bažnytinės šventės, nes jos turi didžiausios reikšmės ir todėl verčiausias paminėjimui. Visų, tačiau, nėra reikalo išvardinti, nes jų yra begalo daug. Čia paminėsime jų dvi ar tris, tuo atžvilgiu, kad jos rišasi su žmogaus gimimu.

Viena šventė, kuri ypatingai pasaulyje švenčiama yra žmogaus gimimo diena. Žmonės ta proga rengia visokias iškilmes, nuo mažo vakarėlio surengto vaikučių gimimo paminėjimui iki didelės viešios iškilmės surengtos kokiam didžiam asmeniui. Visa tai rodo gražu ir kilnu. Pažvelgę, tačiau, giliai į šios šventės prasmę matome, kad jinais yra visiškai pagoniška, ir išreiškia pilnai pagonystės dvasią. Kad supratus šį pasakymą reikia pažūrėti į Katalikų Bažnyčios mintį kas link šio dalyko. Ar Bažnyčia švenčia kurio, nors gimimo dieną? Taip, tačiau tik

trijų asmenų, būtent: Viešpaties Jėzaus Kristaus gimimą Kalėdose, Šv. Panelės Marijos ir Šv. Jono Krikštytojo gimimo dienas. Kodėl gi tik šių trijų gimimo dienas Bažnyčia švenčia, o kitų šventųjų ne? Dėl to, kad iš visų žmonių žemėje gimusių bei gimstančių tik šie trys atėjo į pasaulį be nuodėmės. Jėzus Kristus, būdamas Dievas, buvo nekalčiausias ir švenčiausias asmuo, kuris gimė. Šv. Marija, Dievo Motina, buvo nekaltai pradėta, niekadose nė mažiausios nuodėmės nebuvo paliesta. Šv. Jonas Krikštytojas, nors ir prasidėjo su gimtąja nuodėme, tačiau Marijai aplankius jojo motiną Elžbietą buvo apvalytas josios iščioje, ir tuo būdu gimė be nuodėmės. Todėl ir Bažnyčia džiaugiasi jų gimimo paminėjimuose, nes šie trys asmenys atėjo į pasaulį skautūs, be nuodėmės, pilni Dievo malonės. O mes, žmonės — kaip su mumis? Visi žmonės, Adomo ainiai, gimdami turi su savim sužeistą prigimtį, ir sutepti gimtąja nuodėme, kurią paveldėia nuo pirmojo žmogaus — Adomo. Už tai Bažnyčia ir nesidžiaugia, nes mes ateinam į pasaulį su nuodėme, t. y., dvasioje numirę, be Dievo malonės, tamsybės sūnūs.

Bažnyčia vietoj žemiško gimimo, švenčia žmogaus dvasinio gimimo šventę, kuri įvyksta tada, kada žmogus priima Krikšto Sakramentą. Žmogus per krikštą būna paliausotas nuo pirmapradės nuodėmės ir gauna pašvenčiamąją Dievo malonę, kuri padaro jį Dievo vaikeliu ir suteikia jam dvasišką gyvybę. Šiuo įvykiu Bažnyčia džiaugiasi ir pagal jos mintį geri katalikai švenčia savo vardines, kurias primena jiems šią malonės dieną — krikšto dieną — kurioje jie dvasiškai yra gimę. Todėl ir yra paprotys duoti kūdikiui to šventojo vardą, ant kurio dienos jis būna krikštijamas. Šią Bažnyčios mintį mes randame ir lietuvių tarpe. Retas, kuris lietuvis atvykęs į šią šalį iš savo tėvynės švenčia savo gimimo dieną, bet visi jie su dideliu džiaugsmu mini savo ir kitų vardines. Mūsų žmonės ne tiek džiaugiasi kūdikio gimimo dienoje, kiek per jo krikštynas. Čia pasirodo šių dalykų vertingumas, kad net ir paprasti žmonės tikėjimu gyvendami supranta jo tikrąją vertę. Šis paprotys yra visuose katalikiškuose kraštuose laikomas.

Senovės pagonų karaliai ir didikai šventę savo gimimo dienas, nes jiems rodės, kad toji diena buvo svarbiausia jų gyvenime, nes joje atėjo į šį pasaulį ir per tai galėjo žemėje atlikti didžius darbus. Pagonui todėl tinkta švęsti jo gimimo dieną; jam tai di-

džiausia šventė, kadangi neturėdamas tikrojo Dievo bei Jo apreikštų tiesų pažinimo, gyvybės gavimas jo akyse yra didžiausia jam suteikta dovana. Katalikui tačiau šis dalykas negali būti taikomas, nors jis ir žino, kad kūniškos gyvybės suteikimas yra didi Dievo dovana, visgi supranta tai esant palyginamai mažos vertės susilyginus su pašvenčiamąja malone gauta per krikštą, kuria jisai pasidarė dvasiškai gyvas ir turįs teisės į dangaus karalystę. Būdami Kristaus sekėjai mums netinka vartoti pagoniškus papročius, bet kuo artimiausiai sekti Bažnyčios mintimi, kuri yra tikros teisybės atspindys. Norėdami, tad, švęsti savo gimimo dieną, švęskime savo dvasiško gimimo — krikšto — dieną, arba ją mums priminančias vardines, o ne nuodėmingo žemiško gyvenimo pradžios paminėjimą. Tada ta mūsų šventė turės tikros reikšmės ir nebus vien pasilinksminimo proga, bet ir dvasiško džiaugsmo diena.

Mikas Jodka, M.I.C.

PRANEŠIMAS MISIJONIERIŲ BENDRADARBIAMS

Šiuomi pranešame, kad Rugpiūčio mėnesyje bus atlaikytos Šv. Mišios Misijonierių Kuopos Bendradarbių intencija.

Misijonierių Kuopa,
Marian Hills Seminary.

Tėvų Marijonų Rėmėjų Aukos

Skeivienė L., Bockton, Mass.	3.00
Kačergis Anna, Woodbury, Conn. ..	3.00
Karvelienė M., Waterbury, Conn. ..	3.00
Juodzevičienė M., Brooklyn, N. Y. ..	3.00
Janauskienė A., Chicago, Ill.	1.00
Pulokas U. Mrs., Chicago, Ill.	3.00
Ambroziienė S., Chicago, Ill.	2.00
Valuckis P., Chicago, Ill.	3.00
Bankevičius M., Chicago, Ill.	3.00
Vaitkevičius A., Chicago, Ill.	3.00
Baranauskai J. ir B., Chicago, Ill. ..	3.00
Mačernis K., Chicago, Ill.	3.00
Diškevičius T., N. Braddock, Pa.	2.00
Skirbautienė U., Cleveland, Ohio, ..	2.00
Dons Pranciška, Canada,	2.00
Milašauskienė O., Cicero, Ill.	3.00
Palikarpas L., Montello, Mass.	3.00
Kačergienė O., Shenandoah, Pa.	2.00
Bagdonienė Val., Newark, N. J.	3.00
Sakavičienė O., Baltimore, Md.	3.00

Kvetkauskas J. Mrs., Grand Rap., Mich.	3.50	Kalnas J. Mrs., Gibbstown, Pa.	3.00
Petruška Fr., Mrs., No. Chicago, Ill. . .	3.00	Vaitkevičietė O., Worcester, Mass. . .	3.00
Kun. Al. Jurgutis, Bridgeville, Pa. . .	3.00	Jasaitis C. Mrs., Waterbury, Conn. . .	3.00
Kasparienė O., Harrison, N. J.	6.00	Ragaišienė O., Peoria, Ill.	3.00
Kun. Geo. Česna, Sioux City, Iowa . .	3.00	Turonis Z., Providence, R. I.	3.00
Vaitkiūtė T., Chicago, Ill.	2.00	Shlepovicz S., Chicago, Ill.	3.00
Kweris A. Mrs., Pt. Washington, Wis.	3.00	Pulokas D., Thorp, Wis.	3.00
Ulozas Petronella, Asham, Pa.	2.00	Ališauskienė Z., Chicago, Ill.	5.00
Radzevičius F., Chicago, Ill.	3.00		
Radzevičienė Val., Chicago, Ill.	1.00		
Ališauskienė D., Kenosha, Wis.	3.00		

*Visiems Rėmėjams nuoširdžiai dėkojame.
Tėvai Marijonai.*

AUKOS MARIJONŲ SEMIN. KOPLYČIAI

SEMINARIJOS VADOVYBĖ NUOŠIRDŽIAI DĖKOJA SAVO VISIEMS GERADARIAMS

ILLINOIS:

Cicero:

Kun. Jeronimas Vaičūnas, langui — \$200.00; Ieva Brownienė — \$50.00; Karolina Leketienė — \$10.00.

Chicago:

Gabrielius Girdžius langui — \$500.00; Jonas Kerulis — \$10.00; Marijona Bartkūnienė \$5.00; Leona Venjelis \$5.00, Juzė Jautelaitė \$30.00, Elena Čepienė \$2.00, Juozas Spaitis ir A. Zdankus \$1.00.

Per Oną Krasauskienę: Po \$3.00 — F. Dickon. Po \$2.00 — J. Zakarewich, P. Uselis, Mrs. Agnes Viscount.

Po \$1.00 — A. Laurinaitienė, Monika Feiye, Mrs. Roy Klīmas, J. Garadauskas, M. Stankus, J. Yuodkas, A. Norkevich, Stanley Kelpšas, P. Zvibienė, A. Šukienė, M. Bilienė, Mary Masil, Al. Drungelo, Alex Zakaras, Rublauskas, J. Arlauskas.

Per Oną šadbarienę: Mrs. W. Toman \$2.00. Po \$1.00 — Mons. Connor, Anne Sullivan, A. Stankienė, A. Ruditienė, J. Smilgienė, Juzė Pocius, A.

nton Mamanas. Po 50c — Lilian Lukowsky, George Esser, Mrs. E. J. Geduldy, Ona Počienė, C. Gužauskas. 19 asmenų po 25c.

Per Marę Tamašauskienę: — Kasparas Ona, Estelle, Elena Tamašauskai visi po \$1. Petras ir Povilas Tamašauskas 50c, Kazimieras Laučius \$1.00.

Per E. Norvaišienę: Po \$1.00 — S. Jučius, Gronskienė, I. Juška, Počiukas. Po 50c — Radavičienė, Laucienė, Rusteikas, Elena Pivarūnienė, J. Tirkus, Staliūnienė, Laukienė, V. Dokienė, Bumblauskienė, E. Cibinskas, V. Rimkienė, M. Martus, Bitautienė, B. Sluszas, Mrs. B. Wengalis, A. Riškonienė.

Argo:

Per P. Masaitienę: Po \$1.00 — P. Masaitienė, J. Lonas, Valanienė, G. Milikienė, S. Petronaitienė.

Springfield:

Per Jurgį Vyšniauską: Po \$1.00 — Marijona Harmonie-

nė, B. Kasparienė. 1 asmuo 25c.

Spring Valley:

S. L. R. K. A. 146 kuopa — \$6.00; A. M. — \$5.00. Po \$1.00 — Antanas Cepla, P. Gedvila, Antanas Martinaitis, Jurgis Ivaška, Albinas Pili-paitis, Marijona Glavickas. Po 50c — Juozas Stonis ir M. Kvedienė.

Waukegan:

Jonas Sukaitis — \$20.00.

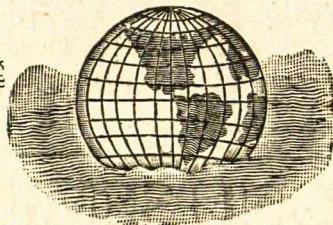
INDIANA:

E. Chicago:

Per Marijoną Petrauskienę: Po \$1.00 — M. Petrauskienė, M. Siminauskienė, Marcelė Petkienė, Ona Rodienė, L. Merkelienė, B. Koncevičienė, S. Lapinskienė, D. Raminienė, Z. Šalkauskas. Po 50c — Petronėlė Genušauskienė, Petronėlė Danusienė, M. Guduliauskienė, Amelija Sleimienė, V. Ratkauskienė, Marijona Norusavich, Amelija Grani-lienė, Marijona Kuchinski. 2 asmenys po 25c.

(Pabaiga)

Katalikų Pasulyje

UŽTVIRTINO KONKORDATĄ SU VATIKANU

Belgradas. — Jugoslavijos parlamentas dauguma balsų užtvirtino pasirašytą konkordatą su Vatikanu, nepaisant atkaklos stačiatikių kovos.

Senatas tai padarys už poros mėnesių.

Užtvirtinant konkordatą mirė serbų stačiatikių patriarchas Varnava. Šis įvykių suspuolimas sukrėtė stačiatikius, kovojančius prieš Katalikų Bažnyčią.

KOKIAIS TIKSLAIS NACIAI KOVOJA PRIEŠ KATALIKŲ BAŽNYČIĄ

Amsterdamas. — Jo Emin. kard. Faulhaberis, Municho arkivyskupas, neseniai sakdamas pamokslą Šv. Mykolo katedroje pareiškė, kad naciai Katalikų Bažnyčią šią dieną skaito vienatiniu savo didžiausiu priešu ir todėl prieš ją pakilo atkakliai kovoti.

Bet jie užmiršta, o gal dedasi nežiną, sakė kardinolas, kad Katalikų Bažnyčia yra tautos palaikytoja ir teisingos vyriausybės rėmėja. Katalikų Bažnyčia yra tas konkretinis pagrindas, ant kurio remiasi tautos ir valstybės stiprumas. Kuri valstybė ryžtasi griauti Katalikų Bažnyčią, ta valstybė pati sau galą rengia.

MAŽŪJŲ SESERŲ KONGREGACIJA ATGAVO 8 NAMUS

Londonas. — Ispanijoje gyvuoja Vargšų Mažųjų seserų kongregacija. Prieš pilietinį karą kongregacija turėjo apie 30 namų. Vėliau pakliuvo į radikalų rankas.

Paskutiniu laiku nacionalistai atkovojo vieną teritoriją, kur kongregacija turėjo 8 namus. Dabar šie namai atstatomi ir vienuolės imasi darbo — vargšų likimu rūpintis.

PAGERBTOS 7 VIENUOLĖS

Ottawa, Kanada. — Kryžiaus Pilkųjų vienuolių kongregacijos motiniškuose namuose pagerbtos septynios seserys, kurios, ėmus kartu, kongregacijoj išbuvusios 380 metų.

AMERIKIETIS KUNIGAS A- PIE ISPANIJOS KARĄ

Bilbao, Ispanija. (per paštą). — N.C.W.C. specialus korespondentas kun. Fergeris rašo:

Keliaujant per baskų kraštą, viskas atrodo lyg nakties šmėkla. Sunku ir aprašyti miestų ir miestelių išgriovimą. Tik vienas Bilbao miestas išvaduotas nuo radikalų barbarizmo. Mačiau miestus perdėm išgriautus ir sudegintus. Tai raudonųjų darbas. Šiam žygiui jie naudojo dinamitą ir ugnį.

Teško kalbėtis su eile baskų. Jie pareiškia, kad nacionalistų lakūnai vos kelis namus sugriovė. O patys raudonieji išgriovė visą miestą.

Mažame miestelyje Mungia, netoli Guernica, radikalai sudinamitavo bažnyčią, kurioje meldėsi 40 žmonių. Žuvusieji dar ir iki šią dieną ilsisi po didelių akmenų griuvėsiais. Sanktuariumo vietoje šią dieną pastatytas kryžius ir Dievo Motinos statula.

Baskų krašto nepaprastai gražūs kalnai ir slėniai atrodo nukloti mirties ir gedulo šydu. Vargšai gyventojai bėgliai grįžta namo, bet namų neranda. Raudonieji viską prarijo. Kiek jie žmones žudo, tiek gyvulių skriaudžia.

HAITI SALOMS REIKALINGA DAUGIAU KUNIGŲ

Montrealis, Kanada. — Port au Prince, Haiti, Jo Ekse. arkivyskupas J. Le Gouaze čia lankydamasis pareiškė, kad tose salose, kur yra daugiau kaip 3 milijonai gyventojų, reikalinga daugiau katalikų kunigų. Šią dieną yra vos apie 150 kunigų.

NACIŲ TEISMAS NUTEISĖ KUNIGĄ — PASAULINIO KARO DIDVYRĮ

Munichas, Bavarija. — Specialus nacių teismas Munchėje nuteisė 6 mėnesius kalėti Šv. Mykolo katedros kunigą Rupertą Mayrą, garsų jėzuitų pamokslininką ir pasaulinio karo didvyrį. Teismas pripažino jį „išda-

vikų," bet skirtą jam bausmę suspendavo. "Išdaviku" apkaltintas už tai, kad jis iš pamokslinės dažnai kritikavo nacių režimą. Prieš bylos nagrinėjimą jis 6 mėnesius išlaikytas kalėjime.

Kunigui Mayr iškelta byla visa Vokietija buvo didžiai susidomėjusi. Tūkstančiai žmonių susirinko priešais teismo rūmus. Iššaukta daug policijos, kad neleisti minioms kelti demonstracijų. Į teismo rūmus įleisti tik turintieji policijos specialius leidimus.

Naciai agentai iškėlė aikštėn, kad jie per trejus metus klausėsi kunigo Mayr pamokslų ir žymėjo kiekvieną jo pareiškimą naciams nepalankų žodį. Teisme kunigas pripažino nacių darbų kritikavimą pažymėdamas, kad jo pareiga tai daryti.

Karo laiku kun. Mayr buvo vokiečių kariuomenėje kapelionu. Kelis kartus sužeistas. Jo viena koja amputuota. Už drąsą ir didvyrybę jis gavęs eilę kariškų požymių ir geležinį kryžių.

ŠV. TĖV. LAIMINA KOLUMBO VYČIUS

Castel Gandolfo. — Šventasis Tėvas Pijus XI liepos 28 d. suteikė audijenciją 40 amerikiečių, kurių priešakyje buvo New Yorko Kolumbo Vyčių sekretorius T. Broderick.

Papiečius suteikė apaštališką laiminimą J. Valstybių Kolumbo Vyčių organizacijai, pareiškdamas, kad ši organizacija yra šauni kovotoja už tikėjimą ir Bažnyčią.

ŠVENTOJI ŽEMĖ — PALESTINA TURI 1,316,142 GYVENTOJUS

Jeruzalė. — Sulyg britų vyriausybės padaryto paskutinio cenzo, Šventoji Žemė (Palestina) turi 1,316,142 gyventojus. Į šį skaičių neįimami klajūnai, t. y., kurie neturi pastovios vietos, o kurių yra daugiau kaip 66,000.

Palestinos gyventojai paskirstomi taip: musulmonų 805,173, žydų 389,390, krikščionių 110,146 ir įvairių kitų — 11,433.

Pasirodo, krikščionių yra nykus skaičius, jie nesudaro nė 9 nuošimčių. Musulmonai ir žydai krikščionybei nepalankūs.

DIKTATORIAUS STALINO MOTINOS LAVONAS SUDEGINTAS

Neseniai mirusioji Stalino motina testamente buvo pareiškusi savo valią — būti palaidota šalia savo vyro. Ant kapų turėjo būti pastatytas kryžius. Taip pat pareiškė norą, kad ant jos kapo nebūtų jokių komu-

nistinių ženklų. Nepaisant to, sūnaus pagaidavmu, motinos lavonas buvo sudegintas. Buvo atkastas ir tėvo karstas. Su jame buvusiomis liekanomis atliktos tos pat "ceremonijos." Abi urnos atgabentos į Maskvą. Stalinas pareiškė, kad jo motina prieš mirtį buvo pasidavusi religinių elementų įtakai. Tų "įtartinų elementų" butuose GPU padarė kratas.

LIETUVIAI AMERIKOJE

LANKĖSI MARIJONŲ GENEROLAS

Praeitą savaitę Chicagoje lankėsi gerb. kun. A. Cikoto, Marijonų kongregacijos vyriausias vadas. Aukštasis svečias Chicagos Marijonų name darė kanonišką vizitą. Užbaigęs vizitavimą ir visus pasitarimus kongregacijos reikalais gerb. Tėvas Cikoto išvažiavo į rytines valstybes, o iš ten grįš į savo nuolatinę buveinę — Romą.

GRAŽUS PAVYZDYS ČIAGIMUSIEMS LIETUVIAMS

Šių metų liepos mėnesį Onai Aksomaitienėi (Amerikoj gimusiai) suėjo 22 metai spaudos platinimo darbo. Spaudos darbą ji pradėjo dirbti 1915 m., kuomet iš Chicagos nuvyko į Detroit, Mich.

Dirbdama krautuvėj priešais lietuvių Šv. Jurgio bažnyčią lietuviškus laikraščius pardavinėjo. Tuo laiku Detroito buvo tik viena lietuvių parapija (Šv. Jurgio), kurioj klebonavo kun. Valaitis. Dabar jau trys parap.

O. Aksomaitienė yra gimusi ir augusi Amerikoje. Ji rūpinasi lietuvių spaudos platinimu, kad tik lietuvybė ilgiau išsilaikytų. Vėliau ji pradėjo ir rašyti į lietuvių laikraščius. Ir po šiai dienai nepaleidžia plunksnos.

Ilgausią jai metų! *Detroito Žiedas.*

ISTORINĖS IŠKILMĖS CHICAGOJE

Liepos 27 d., Aušros Vartų parap. salėj atstovai nuo virš 40 Chicagos lietuvių katalikų dr-jų gyvai svarstė Kunigų Vienybės Chic. Prov. ir Federacijos Chicago apskr. patiektus planus aukštam svečini J. E. vyskupui Reiniui priimti ir 550 m. nuo Lietuvos krikšto sukakčiai paminėti.

Aukštas svečias J. E. vysk. M. Reinys į Chicagą atvyks rugp. 10 d. Sudaryta skaitlinga delegacija vysk. pasitiktį stoty. Tą pa-

ALp2272

tį vakarą Palmer House rengiama svečiui bankietas.

Trečiadienį, rugp. 11 d., Šv. Jurgio bažnyčioj 10 val. iškilmingos pamaldos Lietuvos krikšto sukakčiai paminėti. Pontifikalines Šv. Mišias laikys J. E. vysk. Reinys, dalyvaujant Jo Emin. kard. Mundelein ir vyskupams. Per Mišias giedos Sasnausko vardo vyrų choras.

Tą pačią dieną vakare masinis Chicagos ir apylinkių kolonijų lietuvių suvažiavimas į Vytauto parką (įžanga dykai), kur kalbės J. E. vysk. Reinys, miesto majoras ir lietuvių vadai-veikėjai. Iškilnės bus baigtos palaiminimų, per kurį giedos bendras liet. parapijų choras. Parkas tą vakarą bus iliustruotas įvairiomis šviesomis. Šiose iškilnėse visos Chicagos draugijos dalyvaus in corpore su savo bažnytinėmis ir tautinėmis vėliavomis.

Iškilnės bus didingos. Sakoma, Vytauto parkas dar nebuvo turėjęs tiek žmonių, kiek suplauks tą vakarą.

LIET. VYČIŲ JUBILIEJINIS SEIMAS

Dayton, Ohio, mieste rugpiūčio 3—5 dieną šaukiamas Lietuvos Vyčių organizacijos 25-tas jubiliejinis seimas, kuriame dalyvaus ir J. E. vyskupas M. Reinys, dabar lankas Amerikos lietuvių parapijas. Vyčių organizacija yra viena skaitlingiausių ir stipriausių lietuvių katalikų jaunimo organizacijų Amerikoje.

IŠ LIETUVOS GYVENIMO

DVI SESERYS STATO BAŽNYČIA

Bartininkai. — Šulų kaime dvi seserys Ona ir Marijona Draugelytės, remiamos jų brolio kunigo Amerikoje gyvenančio, iš viso savo gyvenimo darbo ir vargo stato nepaprastą paminklą — bažnyčią, aplinkinių gyventojų naudai. Ten esanti savo 21 ha ūkį su visu inventoriumi ir trobesiais skiria bažnyčios išlaikymui.

Aplinkiniai gyventojai šiam kilniam sumanymui nuoširdžiai darbais pritaria. Jų talkomis pereitą pavasarį apie 500 vežimų akmenų suvežta.

60,000 MALDININKŲ Ž. KALVARIJOJE

Ž. Kalvarija. — Šiemet per didžiuosius atlaidus Žemaičių Kalvarija aplankė apie 60,000 maldininkus. Atlaidai pasisekė.

LYGUMUOSE 500. METŲ JUBILIEJUS

Lygumai. — Šiais metais rugpiūčio 7, 8 ir 9 d. d. lygumiečiai švenčia savo parapijos 500 m. jubiliejų. Kai parapija įkurta ir pirmąjį kunigą gavo, jau prabėgo 500 metų. Šis skaičius rodo, kaip sena (viena iš pirmutinių) Lygumų parapija. Ši didįjį savo įkūrimo jubiliejų atšvės iškilmingai. Atvažiuos garsus pamokslininkas vienuolis ir ves misijas didingoj, garsioj, gotiško stiliaus bažnyčioj per visas tris dienas.

EUCCHARISTINIS KONGRESAS KĖDAINIUOSE

Birželio 27—29 d. d. Kėdainiuose buvo Kauno arkivyskupijos Eucharistinis Kongresas. Dalyvavo apie 50,000 maldininkų. Pirmoji kongreso diena buvo skirta jaunimui, antroji vaikams ir trečioji visiems. Jo iškilmingumą ypač dadidino A. Smėtonos dalyvavimas. Be to, dalyvavo J. E. arkivyskupas J. Skvireckas, vyskupai Būčys, Paltarokas, J. Kukta ir Matulionis, ministariai Dirmantas, Čaplikas, kariuomenės vadas gen. St. pulk. Raštikis ir kiti aukštieji Bažnyčios ir valstybės atstovai.

Iš kongreso visi skirstėsi su pakelta dvasia kas sau prie kasdieninių rūpesčių, vargų, pasiryžę dirbti garbei To, kuris čia pat per Eucharistiją suteikė naujų jėgų.

GRAŽŪS DARBO VAISIAI

Kirdeikiai. — Už maždaug 3,5 km. nuo pademarklinijos, ties Linkmenimis, dabar jau gražiai besikuriaš Kirdeikių bažnytkaimis. Anksčiau čia tik paprastas kaimas tebuvo. Iš pavergtų Linkmenų atsikėlęs į Kirdeikius kun. Juozas Breiva įkūrė parapiją, pastatė gražią bažnyčią. Dabar Kirdeikiuose jau yra ir dideli ir erdvūs parapijos namai, kokių dar neturi ir senos parapijos, keletas krautuvų, pašto agentūra. Netoli nuo bažnytkaimio ant kalnelio kuriamos naujos kapinės.

Platinkite naudingiausį laikraštį Tėvų Marijonų savaitraštį "Kristaus Karaliaus Laivas"

2334 So. Oakley Ave., Chicago, Ill. Tel. Canal 7790

T. Marijonų Rėmėjo mokeskis ir "Laivas" metams \$3.00
Vien tik laikraščio "Laivo" prenumerata metams \$2.00
Svetur metams \$3.00. Atskiras numeris 5c